

Sygn. akt I C 1227/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 28 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz A. L. kwotę 10 204 zł (dziesięć tysięcy dwieście cztery złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 25 lutego 2017 r. do dnia zapłaty;

II. kosztami procesu obciąża w całości pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S., pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1227/18

UZASADNIENIE

Powódka A. L. pozwem skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. domagała się, po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, zapłaty kwoty 10.204 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że 22 stycznia 2017 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność poszkodowanego T. K., zaś sprawcą szkody był ubezpieczony w pozwanym towarzystwie. Po zgłoszeniu szkody, (...) S.A. wypłaciła odszkodowanie w wysokości 11 962,80 zł. Powódka, która nabyła w drodze umowy cesji roszczenie o odszkodowanie, zwróciła się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 22 344,08 zł. Powódka wezwała pozwanego do weryfikacji wysokości odszkodowania, informując jednocześnie pozwanego o cesji wierzytelności z dnia 9 stycznia 2018 r., jednak pozwane towarzystwo podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 13 kwietnia 2018 r., sygn. akt I Nc 151/18, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że postępowanie likwidacyjne zostało przeprowadzone w rzetelny sposób, a wypłacona kwota 11 962,80 zł równą wysokości poniesionej szkody. Argumentował, iż w toku postępowania likwidacyjnego informował poszkodowanego o możliwości nabycia części i materiałów lakierniczych u dostawców, którym pozwany zawarł umowę po znacznie niższych cenach dotyczących również części oryginalnych z logo producenta. Nadto w ocenie pozwanego powódka nie wykazała zasadności zastosowania do naprawy uszkodzonego pojazdu części oryginalnych. Kwestionował również przyjęte przez powódkę stawki za prace blacharsko – lakiernicze.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2017 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został należący do T. K. pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w (...) S.A.

dowód: okoliczność bezsporna, a ponadto oświadczenie sprawcy zdarzenia – w aktach szkody k.37.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, zaś (...) S.A. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał mu odszkodowanie w kwocie 11 962,80 zł.

dowód: okoliczność bezsporna, a ponadto akta szkody k.37

Poszkodowany T. K. w dniu 9 stycznia 2018 r. zawarł z A. L. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przelał na rzecz A. L. wierzytelność w stosunku do ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, przysługującą mu z tytułu szkody komunikacyjnej z 22 stycznia 2017r.

dowód: umowa cesji k. 22

Pismem z dnia 15 stycznia 2018 r. A. L. zawiadomiła (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. o przelewie wierzytelności oraz wezwała do zapłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 10 381,28 zł w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania.

dowód: pismo powódki z dnia 15 stycznia 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 23-25.

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 22 stycznia 2017 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych 110 zł i lakierniczych, tj. 130 zł, wynosi 22 166,86 zł. Użycie w naprawie części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta (tzw. części o jakości O) jest uzasadnione. Brak jest wskazań lub informacji, że zakwalifikowane przez ubezpieczyciela części i elementy do naprawy były nieoryginalne lub wcześniej naprawiane.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego L. A. wraz z kalkulacją k. 118-140, uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. A. wraz z kalkulacją k. 162-178, uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. A. k. 194-197, uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. A. k.213-216, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. A. k. 239-240

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji, faktury, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego(...) L. A..

Sąd na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 r. pominął dowód z zeznań świadka T. K. z uwagi na to, że pomimo stosownego zobowiązania pełnomocnik pozwanego nie podał adresu tego świadka, zatem jego przesłuchanie okazało się niemożliwe.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa, na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, dotyczących stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych a także zastosowania do naprawy pojazdu części nowych, oryginalnych, sygnowanych logo producenta pojazdu (tzw. części O) czy też tzw. „zamienników”.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne w postaci umowy cesji wierzytelności i korespondencji stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powódkę prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego (...)L. A.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Zastrzeżenia do opinii zgłoszone przez pozwanego zostały należycie wyjaśnione przez biegłego w uzupełniających pisemnych opiniach jak i uzupełniającej opinii ustnej na rozprawie w dniu 28 lipca 2020 r.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824 § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych.

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego oraz zakresu szkód, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym wyniósł 22 166,86 zł. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych sygnowanych przez producenta, co pozwoli na odtworzenie stanu pojazdu sprzed kolizji i nie spowoduje wzrostu jego wartości rynkowej. Nadto brak jest wskazania w dostępnej dokumentacji, by w pojeździe zamontowane były części inne niż oryginalne. W analizie kosztów naprawy pojazdu zostały wskazane części oryginalne sygnowane znakiem O. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody poprzez odrzucenie przez niego w toku postępowania likwidacyjnego oferty naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym współpracującym z ubezpieczycielem za określoną stawkę oraz z zastosowaniem rabatu na zakup części zamiennych. W ocenie Sądu powyższy zarzut należało uznać za bezzasadny. Zgodnie bowiem z utrwalonym na gruncie spraw o zapłatę odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy orzecznictwem Sądu Najwyższego, poszkodowany po pierwsze może domagać się zwrotu hipotetycznych kosztów naprawy samochodu nawet jeżeli go faktycznie nie naprawił, po drugie odszkodowanie to powinno uwzględniać ceny nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawki stosowane w warsztacie wybranym przez poszkodowanego, o ile są to stawki stosowane i występujące na lokalnym rynku. Pogląd taki wyrażono m. in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. w sprawie III CZP 32/03, opubl. M.Prawn. 2004/2/81 (podobnie wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., (...), L.; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003r., IV CKN 387/01, L.), gdzie stwierdzono, że „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały w sprawie III CZP 32/03 Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Podzielając przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego należy stwierdzić, że ubezpieczyciel nie ma prawa do narzucania poszkodowanemu sposobu naprawienia szkody, bowiem z mocy art. 363 § 1 k.c., to do poszkodowanego należy wybór między odszkodowaniem pieniężnym a restytucją, a w tym drugim przypadku, warsztatu, w którym ma zostać dokonana naprawa pojazdu, a także stawek za prace naprawcze czy rodzaju części zamiennych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zlecenie naprawy za pośrednictwem wskazanego przez pozwanego warsztatu byłoby właśnie pozbawieniem poszkodowanego możliwości dokonania wyboru warsztatu, w którym chce naprawić swój samochód.

Nadto w ocenie Sądu pozwany nie przedstawił żadnego miarodajnego dowodu potwierdzającego stanowisko w sprawie, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 k.c. i 232 k.p.c. Dla oceny cen rynkowych należy wziąć pod uwagę wiele czynników; w szczególności warunki rynku lokalnego, przedmiot naprawy, konieczność zapewnienia odpowiedniej jakości i trwałości dokonywanym naprawom, gwarancję dokonania napraw na odpowiednim poziomie i o odpowiedniej jakości. Jak ustalił biegły sądowy w dacie powstania szkody na rynku lokalnych usług naprawczych stawki roboczogodziny zastosowane przez warsztaty naprawcze na terenie T. zastosowane dla prac blacharskich wynosiły od 90 do 170 zł, a dla prac lakierniczych od 100 do 190 zł. Z tych względów stanowisko pozwanego odnośnie przyjęcia zawyżonych stawek przez powódkę nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec faktu, iż niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósłby 22 166,86 zł brutto, a powódce tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 11 962,80 zł należy uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania, wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądając na podstawie art. 805 k.c. zasądając na rzecz powódki A. L. kwotę 10 204 zł.

O żądaniu w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, stosownie do przepisów art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na mocy art. 98 k.p.c. w zw. 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. obciążając pozwanego kosztami procesu w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1227/18

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...);

4. (...)

(...)